
De fæle Jægere

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

De fæle Jægere

4

De fæle Jægere

De fæle Jægere

De fæle Jægere!

Af Kaj Munk

Nat., d.15.11.36[1]

Der er i hvert Fald to, der har Glæde af disse smaa Jagtbreve i *Nationaltidende* om Søndagen, og det er Forfatteren og Postvæsenet. Der er nemlig slet ikke saa faa gode Holdere af Bladet, der inspireres til at sende mig et Par Linier, næsten altid fortræffelige Linier, nemlig saadanne, der er gennemglødet af Lidenskab. Man kan dele Hilsenerne i to Grupper, dem fra Mænd og dem fra Kvinder. De første toner af Hurraraab, de sidste, som er langt de talrigste, fnyser af Pereat. Jeg finder næsten altid Kvinder fortryllende, dog mest naar de er vrede. Derfor har jeg saa megen Glæde af min Mandagspost. Det, der ophidser mine hulde Læserinder (altsaa hulde, naar de ikke er i Forbindelse med *mit* Navn), er denne Forbrydelse, at jeg, som i Anledning af Emnet udnævnes til at være en Guds Tjener, slaar mine Medskabninger ihjel. Mine Damer, et Ord i Sagtmodighed: hvis jeg nu ikke gjorde det? Lad os sætte, at De havde Agt som Magt og fik alle Bøsser forbudt i Danmark inden 8 Dage fra Dato! Hvordan vilde her saa komme til at se ud? Har De nogen Sinde set en syg Hare? Et stakkels Dyr, der slæber sig afsted, udmagret og dinglende, ude af Stand til at leve og endnu mere afskaaret fra Selvfrielsen end Mennesket. Sandheden er, at Vildtet vilde tage saa voldsomt til, at Naturen selv maatte hjælpe sig, og vær forvisset om, at det ikke blev med nogen følsommere Haand. Se nu en Hare springe op og suse af Sted og naa saa langt ud, at det jubler igennem den: "Dér klarede jeg mig endnu en Gang!" Og i dette Triumfens Øjeblik naar Skuddet den, og saa er det overstaaet, inden den véd af det - jeg tillader mig at spørge: er det ikke en Skæbne, mangt ulykkeligt Menneske vil misunde den? Eller et andet Spørgsmaal, mine dyrebare Kritikere: har De nogen Sinde set en Husmands Rugmark, naar Kronhjortene har væltet sig der om Natten? I saa Fald vil De være klar over, at skal vi med nogen Rimelighed vente, at Gud - Herren skal give os vort daglige Brød, maa vi hjælpe ham, bl. a. ved at holde Hjortene nede.

Eller har De nogen Sinde set, hvad der ligger af Levninger ved en Rævegrav? Det kunde blive en ganske artig Historie at have Ræven fredet i samme Tidsrum, som det , nu er tilladt at skyde ham.

Lad os altsaa være enige om, at I Jægere er en Nødvendighed. Men saa er der jo det gruelige, at vi driver vort blodige Haandværk med Lyst. Tilgiv os, at vi gør det, naar vi nu staar i det højere Politis Tjeneste. Og bøj Dem for gamle Grundtvig, som sagde i en anden Sammenhæng, at den har aldrig levet, der klog paa det er blevet, han først ej havde kær. Hvorfor skulde man for Resten være led ved sig selv, fordi man hjælper til med at holde Naturen sund og frelser en Hare fra Ræv, og Pseudotuberkulose og Alderdom?

Nej, Jagten har kun to mørke Pletter: Rovskytter og Anskydninger. Men noget maa der

vel spildes, hvor der skal handles.

Ret skal være Ret: naar Hunden kommer med den vingeskudte Agerhøne i Flaben, er der noget i En, der krymper sig, idet man tager den dejlige, lille, danske Fugl i Haanden og gør det forbi. Men, Sandheden i 5 Ære, ogsaa De, mine hjerte Damer, finder en Agerhøne uundværlig paa Bordet i September, og vil, naar det kommer til Stykket, dog hellere have den skudt end skulle til at spise den levende.

KAJ MUNK.